

נותוך איזה נהר עלו שבע הפרות הרזות

שעליהן מבסס יצחק רבין את מדיניותו?

חלום פרנה

איני יודע אם יש לו ליצחק רבין כתונת-פסים, אבל חוץ מזה הוא דומה לאותו נער עברי בעל-החלומות, יוסף. הוא היה בן-הזקונים של המישמרת הוותיקה, ואחיו התקנאו בו מאד. הם לא יכלו להשליכו לתוך בור בשדה, ועל כן שלחוהו באורחת מדיינים לשגרירות רחוקה בנכר. העיקר שלא יישב בממשלת יעקוב. לאחר-מכן קרה משהו בינו ובין אשת פוטיפר. הוא היה חביבה של גולדה, וזו הבטיחה לו כהונה של שר. אך כאשר לא נכנע לרצונותיה, ניסתה לשים קץ לקאריר יירה שלו. הוא לא נשלח לבית-הסוהר, כמו העבד העברי, אלא לכנסת, ושם נמק ב-התפקיד-זוטר, כשהוא חולם את חלומותיו. והנה, כמו באגדה המקורית, חל המיפנה הרדמאטי. אסירי של פרי עה הפך בכיום לראש ממשלתו. בקפיצה גדולה אחת עדה מן הציני נזק ישר לבס השילטון.

הוא דאג למצריים. הוא הציע פיתרון ש-היה טוב למצריים. הוא היה ראש-ממשלה מצרי, לא ישראלי. אם צמחה מכך טובה גם לבני-יעקוב, הרי היה זה רק מיקרה. כאשר פועל עכשוו יצחק רבין על פי החלום האמריקאי - לטובת מי הוא פועל?

מבחינה אמריקאית, גם החלום וגם הפיתרון נוחים מאד. אין לאמריקה שום עניין להביא לפיתרון כולל, מהיר ומחפכני של הסיכסוך הישראלי-ערבי. כי פיתרון כזה יצמצם במידה מכרעת את תלות הערבים (וגם את תלות הישראלים) בארצות-הברית.

אמריקה זקוקה בשנים הקרובות (שבע השנים הרעות) לנפט הערבי. נוח לה שהערבים יהיו תלויים בכוחה של ארצות-

נראה כי רבין עצמו מהרהר לא-פעם בדימיון זה. אחרת לא היה מבסס את מדיניותו על פיענוח חלומות. על-כיל-פנים, בימים האחרונים הוא מסיביר לנו את מדיניות ממשלתו בצורת חלום של פרעה, שאותו פתר יוסף. "הנה שבע פרות עזות מן הי יאור, רעות-מראה ורקות-יבשר..."

לדברי רבין, צפירות לנו עכשוו שבע פרות. שבע שנים שבהן יהיה העולם המערבי תלוי בנפט הערבי, ועל כן לא יהיה בכוחו לכפות על הערבים את ההסדר הציוני לישראל. אך אחרי שבע השנים הרזות האלה, תבואנה - כך מסתבר מדבריו - שנים שמנות. בניגוד לחלום המקורי של פרעה, תאכלנה דווקא הפרות יפות-המראה וברי-אות-הבשר את הפרות הרעות והדקות. בתום שבע השנים הרזות, אליבא דרבין, ישתחרר העולם החופשי מן התלות בנפט הערבי. יעמדו לרשותו מקורות-אנרגיה אחרים, שוב לא יוכלו הערבים לכפות את רצונם על העולם, וענייני ישראל ישגשגו. הבעיה הניצבת לפנינו היא, איפוא, פשוטה: איך לעבור את השנים הרזות. גם לזו יש ליצחק המשביר פיר תרון: עלינו להרוויח זמן. ליתר דיוק: עלינו לקנות זמן במחיר של שטחים. נחזור למצרים פיסותי קרקע קטנות בסניג, שנה אחרי שנה, עד כלות השנים הרזות.

ואז יבוא היום. הסיוט המבהיל של הנפט הערבי ייעלם מן האופק, ואנו נשיג את השלום המיוחל - כלומר, את השלום שישיאר בדייגו חלקים גדולים מינינו, רמת הגולן, עזה והגדה, שלא יהיה בו מקום למדינה פלסטינית, ושוב ייעלם האשף. זהו פיתרון החלום. החרטומים לא הבינו אותו. טוב שיש נער עברי בעדי-החלומות, האמון על מלאכת הפיענוח.

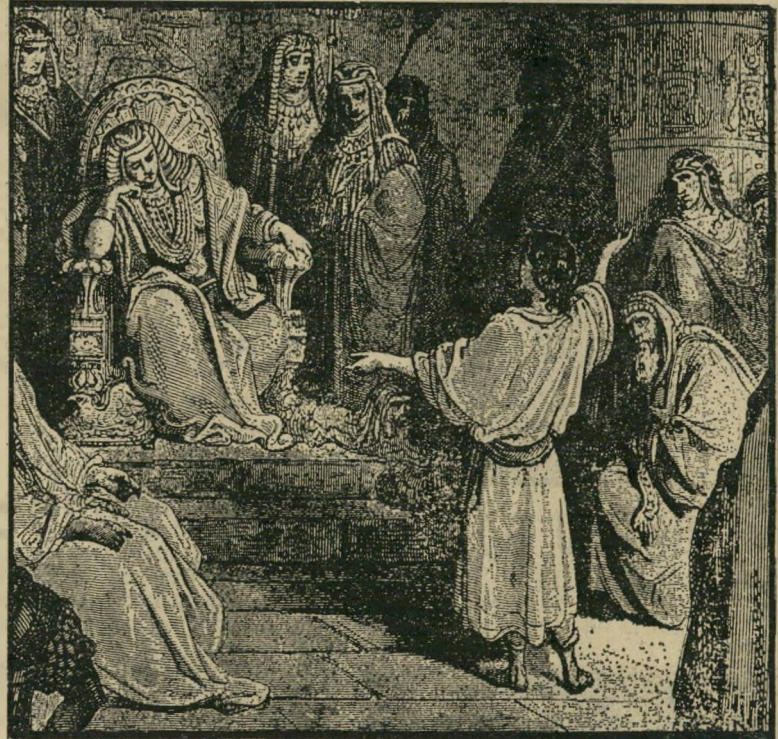
יש לזכור שיוסף לא הגיע לשילטון מפני שפתר חלומות של עצמו. אילו בכך עסק, היה נמק בבית-הסוהר עד סוף ימיו. הוא פתר את חלומותיו של פרעה. את החלומות של מו פותר יצחק רבין? מיהו פרעה המודרני? אין צורך להרבות בחיפושים. מצריים של מינו היא ארצות-הברית. במקום האזור בא פוטומאק. פרעה הטוב הוא הנרי קסינג'ר. הוא שחלם על העתיד המזהיר הצפוי אחרי שבע השנים הרזות, כאשר ארצות-הברית תנצל מקורות-נפט חדשים, אנרגיה גרעינית, חום-השמש, ומה עוד. כאשר פתר יוסף את חלום של פרעה,

התקבל על דעת ישראל? התשובה שלי היא: בהחלט לא.

ורם כל, איני מאמין בחלומות. איני מאמין בתחזיות היסטוריות ה"מוכר" חות" להגשם. ראיתי בחיי יותר מדי אנשים אינטליגנטיים, שקבעו יותר מדי תחזיות ה"מוכרות" להתממש - ומשום-מה לא התממשו.

הנה בא יצחק רבין, ואינו פועל רק שתחזיות הפרות הרזות והשי מנות מוכרחה להתגשם, אלא שהוא מוכן להמר על כך בעצם קיומה של ישראל.

איני מאמין שבע שנים תבוא הישועה. איני בטוח שמקורות-האנרגיה החדשים ישימו קץ לתלות בנפט הערבי. אני כימעט בטוח שהנפט הערבי יהיה תמיד יותר זול מאשר מקורות-אנרגיה

"ויען יוסף את פרעה לאמור..."

אחרים. על כל פנים, יש הרבה ספיקות לגבי חלום של הנרי קסינג'ר. ואם לא תבוא הישועה - היכן נעמוד אז?

בשבע שנים אלה ישתנה מאן-הכוחות בין ישראל ומדינות-ערב באופן מכריע לדעתנו. מבחינה כלכלית, יגדל הענק הערבי משנה לשנה, ואילו אנחנו נתגמד יותר ויותר. תהיה לכך תוצאה צבאית יתרה: תקציב הביטחון שלנו, שיטיל עלינו עומס שובר-רגב, יהיה נכבד בהשוואה לכמויות-הנשק האדירות של הערבים. מבחינה פוליטית גלובלית, אין כל סימן לכך שמאן-הכוחות ישתנה לטובת ארצות הברית. נראה כיום שהנטייה היא הפוכה. בקיצור: אין לנו מה להרוויח מדחיית הפיתרון. הזמן אינו פועל לטובתנו. לא נרוויח זמן, כפי שטוען רבין, אלא נפסיד זמן. הסדר-השלום, שאותו אנחנו יכולים להישיג עכשוו גרוע הרבה יותר מזה שיכולנו להשיג לפני שבע שנים, כשהיינו

בשיא כוחנו יכאשר דבריהם של שוחריי השלום הישראליים גידחו בבזו על-ידי גולדה ודיין. אך השלום שאנחנו יכולים להשיגו עכשוו יהיה בוודאי הרבה יותר טוב מזה שנוכל להשיג בעוד שבע שנים. מדיניות של "צעד אחרי צעד" טובה לאמריקה. היא רעה לישראל.

ש למדיניות זו עוד השלכה. המעוררות חרדה.

לפני שבע שנים המצאתי בכנסת את הסיסמה: "שטחים תמורת שלום, שלום תמורת שטחים". היה ברור לי שהשטחים שכבשנו מהווים מטבע מצוייגת לקניית השלום. אין כל ספק שתמורת השטחים יוכלנו או להשיג שלום עם מדינות-ערב וגם עם מדינה פלסטינית.

הכנסת דחתה, כימעט פה אחד, את ה-תפיסה הזאת. לא היה בה או כימעט איש אחד שהיה מוכן להחזיר את כל השטחים תמורת שלום, גם לא תמורת שלום מלא. עכשוו מציעים לנו אותם ה-אנשים להחזיר את אותם ה-שטחים - אלא כדי להשיג שלום, אלא כדי להרוויח זמן. תחת "שטחים תמורת שלום" בא "שטחים תמורת זמן".

נניח שחלומי של פרעה יתגשם. אחרי שבע השנים הרזות, שבהן החזרנו את מרבית השטחים כדי להרוויח זמן עד עבור זעם, יבוא חיום לעשית שלום. קופת-השטחים שלנו תהיה אז ריקה. במה נשלם עבור השלום?

ש בארץ מילגה הפועלת תוך הבנה מלאה ועמוקה עם מדינה זרה. זהו רק"ח.

בכל שנות קיומה של רק"ח, ושל מק"י לפנינו, לא היה מעולם החבלל חזעיר ביותר בין הקו שלה לבין הקו של מוסקבה. יתכן שברז'נייב משכנע את וילנר, וייתכן שוילנר משכנע את ברז'נייב - התוצאה היא אותה התוצאה. רק"ח צמודה לקו הסובייטי האדוק יותר מכל מילגה קמוריסטית אחרת בעולם.

לאחרונה נדמה לי שיש לנו גם מעין רק"ח אמריקאית - מדיניות הצמודה לוושינגטון באריות מין מאליה כזאת, עד שאנחנו מקבלים משם אף את המחשבות, הסיסמאיות - והחלומות. וזה רע.

יכולה רק"ח להאמין כי האינטרס של ישראל תואם את עניינה של ברית-המועצות. יכול ראשיה-ממשלה להאמין כי ה-אינטרס של ישראל תואם את עניינה של ארצות-הברית. אין ספק שכיום תלויה ישראל במידה רבה מאד, כימעט מכל הבחינות, בוואשינגטון.

אבל פשוט לא יתכן - אף לא בתיאוריה! - שישתי מדינות תחיינה בעדות אינטרס משותף מוחלט. האינטרס האמיתי של ישראל ראה פשוט אינו יכול להיות זהה לחלוטין עם זה של ארצות-הברית, או של כל מדינה אחרת. האינטרס העליון שלנו - להשיג שלום שיביטיח את קיומה ועתידה של ישראל - הוא אינטרס ישראלי בלעדי. לכן אני מודאג. מודאג מאד, כאשר מבססת ממשלת ישראל את מדיניותה באופן בילעדי על פיתרון חלומות זרים. הבה נניח את חלומות פרעה לפרעה. הבה נערוך חשבון עצמאי משלנו: מהו האינטרס שלנו, ואיך אנחנו יכולים לפעול על פיו. בסביבות ובמיגבלות קיומנו. לפנינו שנים רזות. בוודאי, אחריהן עלולות לבוא שנים רזות עוד יותר. אנו עלולים להתקדם, "צעד אחרי צעד", אל מצב שישכח את קיום המדינה. אל נצא "להרוויח זמן". הבה נצא עכשוו "להרוויח הסדר" מבלי להפסיד זמן. ואם יש צורך לזוטר על חלומות ודחמלודר עם המציאות, שהיא קשה ואכזרית - מוטב שנעשה זאת עכשוו.